

[Boligministeren]

overraskende i betragtning af, at det stort set var den samme holdning, der kom til udtryk ved behandlingen den 6. februar 1986 af min forgængers forslag til ældreboliglov. Jeg vil også sige tak til de boligpolitiske ordførere fra regeringspartierne for støtten i sin helhed.

Hr. Torben Lund er meget bekymret for, om man virkelig med denne ordning kan få tilstrækkeligt ældreboligbyggeri. Denne bekymring deler jeg ikke; jeg har nok større tillid til det kommunale selvstyre end hr. Torben Lund. Ældreboligen er jo et supplement til den eksisterende boligmasse; vi må ikke herindefra give det indtryk af, at vore ældre medborgeres boligproblem nu skal løses alene gennem opførelse af ældreboliger; det er et supplement til de eksisterende 2,2 millioner boligenheder, og alle 2,2 millioner boliger skulle gerne være af en sådan standard og indretning, at vore ældre medborgere kan blive boende længst muligt i eget hjem.

De eneste beboelsestyper, som jeg egentlig kan komme i tanker om ikke umiddelbart giver adgang for ældre, er faktisk vores ungdomsboliger, så selv om vi i en alder af 90 år føler os som 17-årige, er det altså ikke nok til, at vi kan blive boende i en ungdomsbolig, men ellers er stort set resten af boligmarkedets tilbud også tilgængelige for ældre medborgere.

Det, vi skal lære, er, at det offentlige servicetilbud skal komme udefra til selvstændige mennesker, altså at vore ældre i virkeligheden er gamle nok til at bestemme selv, også over deres egen bolig, hvornår de vil have besøg, og hvilken grad af hjælp de vil have udefra. Dette servicetilbud kommer så udefra alt efter behov, ønske og dermed altså også graden af handicap.

Hr. Torben Lund siger, at det giver usikkerhed i kommunerne, at man ikke nærmere kender antallet af opførte ældreboliger. Usikkerheden skulle ligge i, at man ikke vidste, om der er et bidrag fra kommunerne at refundere fra staten i forbindelse med den finansieringsmodel, der er anvist, men der er jo netop ikke nogen usikkerhed i den måde, finansieringsmodellen er udformet på, for den enkelte kommune kender nøjagtig udgiften af den enkelte bolig. Uanset om der opføres 1.500, 2.000, 2.500 eller 3.000 over det ganske land, kender man nøjagtig udgiften pr. bolig, det er nemlig den finansieringsmo-

del, der forhåbentlig bliver vedtaget med dette lovforslag, nemlig at der er 75 pct.s statsbidrag til renten, at kommunen selv har et grundkapitalindskud på 13 pct. og 11,76 pct. af afdragsbyrden i øvrigt, uanset hvor mange boliger der opføres.

Udgangspunktet for balancetallet er ønsket – og det er også det kommunale ønske – om, at man fjerner kvotebegrænsningen, at man ikke skal søge andel i en kvote, men at man i den enkelte kommune frit kan bestemme, hvor og hvornår man ønsker at opføre ældreboliger.

Jeg vil godt anskueliggøre størrelsen for den enkelte kommune, såfremt man opfører et stort antal ældreboliger. Hvis man tager 500 ældreboliger under ét og forestiller sig, at man på landsplan opfører 2.000 ældreboliger i stedet for de 1.500, der i sig selv giver neutralitet, så betyder det på landsplan året efter kommunale merudgifter på 2½ mill. kr., som bloktilskuddet skal reduceres med, hvilket i gennemsnit svarer til 10.000 kr. pr. kommune. 10.000 kr. pr. kommune er det, som en kommunalbestyrelse vil anse for en ganske almindelig sammentællingsfejl, når man sidder og gør årsbudgettet op. Det er altså meget beskedent, men det er med til at sikre, at der er fuld neutralitet for statskassen, uanset hvor mange ældreboliger den enkelte kommune selv vælger at opføre.

Men der er også en høj grad af solidaritet, fordi denne finansieringsmodel hjælper de kommuner, der har et stort ældreboligbehov, da det er alle landets kommuner, der under ét kommer til at bidrage til finansieringen. Vi skærper altså i virkeligheden her den mellemkommunale udligning, når det gælder udgifter til ældreboliger.

Hvad angår spørgsmålet det private byggeri, er det værd at gøre opmærksom på, at den model, der gælder for huslejeafstættelsen, hvis der er tale om private bygherrer – selvejeinstitutioner – er den almennyttige model. Der vil altså kun være tale om, at omkostningerne kan dækkes; der vil ikke være tale om noget afkast. Det er derfor ikke rigtigt, når nogle taler om et profitmotiv. Der vil ikke kunne være dækning af profit i forbindelse med lejeafstættelsen, og det er den enkelte kommune, der ikke alene skal godkende opførelsen af ældreboligerne og dermed også godkende sit eget pligtmæssige bidrag, men det er også den enkelte kommune,